Ádvent 1. vasárnapján elhangzott igehirdetés Ézs 49, 8-10 alapján

8Ezt mondja az ÚR: A kegyelem idején meghallgatlak, a szabadulás napján megsegítelek. Megőrizlek
és megajándékozom általad szövetségemmel népemet, hogy te állítsd helyre az országot, és oszd szét
az elpusztult örökséget. 9Mondd a foglyoknak: Jöjjetek ki! A sötétségben levőknek: Gyertek a
napvilágra! Útközben lesz mit enniük, még a kopár hegyeken is lesz legelőjük. 10Nem éheznek és nem
szomjaznak majd, nem bántja őket a nap heve, mert az terelgeti őket, aki könyörült rajtuk, az vezeti
őket forrásvizekhez. 11Utat készítek a hegyeken át, és feltöltik majd az országutakat.

Isten minden szava ígéret. Csupán öt szó, és máris belekapaszkodhat az ember, mert nem csupán az új egyházi esztendő kezdődik ma, hanem egy gyors sürgés-forgás, fárasztó napok, amelyekben még nehezebb megtalálni magunkat és Istenünket.

Megszoktuk, hogy Isten igéje egy egész emberiséghez szól, de valahogy mindig megtalál a személyessége. Nem csupán nekünk, hanem nekem szól az Úr, mint ahogy szólt egykor Ézsaiás prófétának is. Isten öt szava: meghallgatlak, megsegítelek, megőrizlek, megajándékozlak és könyörülök tehát mai ígéret is, mert nincs új a nap alatt akkor sem, ha egy bibliai szakasz a régieknek, vagy nekünk, 2019-ben élőknek szól.

Meghallgatlak. Hiszem-e, tapasztalom-e, hogy ilyen Istenem van? Istennek mintha lenne egy koncepciója arra, hogy mit és hogyan hallgat meg tőlünk. Hasonlítom egy pillanatra ezt a helyzetet ahhoz, mint amikor a Sissi c. filmben a császárné apósa, Ferenc Károly nem mindig hallja meg azt, amit neki mondanak. De egyszer kiderül, hogy ő jól hall, de a császári udvarban nem akar mindent meghallani, ezért inkább süketnek tetteti magát. Ha Istennek van is szelektív hallása, akkor az csak azért lehet, mert valami olyan érte őt az emberek, talán pont az én imádságom részéről, ami a bűnt közvetíti, és a bűnös kívánságot kellene meghallgatnia. Isten mindent meghall, de mindent, ami üdvösségünkön kívül esik, nem fog meghallgatni. A bűn támogatására azért mégsem kérhetjük az Urat, hiszen akkor saját lényegét tagadná meg, ha őt irányíthatná a Kísértő. Neki az első és legfontosabb az, hogy aki hisz, az el ne vesszen, és örökélete legyen. Nem szabad megsértődnünk, ha Istennek ezért van szelektív hallása, hiszen üdvösségünket akarja, munkálja akár próbatételek, nem teljesített imakérések által is. Onnan tudhatjuk, hogy ő igazán meghallgat bennünket, hogy már előtte ismert kívülről-belülről, és tudja, hogy mi a legjobb nekünk. Jól teszi a mi Urunk is, mint a filmbéli bajszod császári fenség, hogy nem engedi be szívébe-lelkébe azt, amit nem kell meghallani és meghallgatni. Viszont igenis törődik sorsunkkal, testi-lelki jólétünkkel, mert enélkül hitünket

sem tudnánk megélni, és üdvösségünk formálódása, a keskeny úton való poroszkálás is nehezen valósulhatna meg. Jer 29,12-ben ott van nekünk az a biztatás, amit Isten megígér a meghallgatással kapcsolatban: „Ha segítségül hívtok, és állhatatosan imádkoztok hozzám, akkor meghallgatlak benneteket.” Ez hát a kérdés, mi mindent megtettünk, hogy a feltétel teljesüljön? Vajon ilyen Istent ismertünk eddig, aki meghallgat, de kéri is, hogy mi is kitartóak maradjon hitben, vallásgyakorlásban, és hűségesek a hozzá való ragaszkodásban?

Megsegítelek. Nem mindegy, hogy mennyire ízlelgetjük ezt a szép magyar szót. Az igekötő most létfontosságú értelmet adhat az isteni segítséghez. Meg…-mondják és írják matematika órán, és a pluszt értik alatta. Valamit, amit az egyik összeghez hozzáadnak. Isten az ő megsegítlek ígéretével rengeteget ad hozzá a mi életünkhöz. De rajzórán is próbálgatják a meg-et, amiből hamar kereszt lehet. Jézus keresztje, ami mindannyiunk életében áldozatos segítséget jelent. Megsegíteni igazán csak Isten tud. Mi, emberek valami más módon segítünk. Segítünk otthon elmosogatni és kitakarítani, kisegítjük a koldust az utcán pár forinttal, elsegítjük a beteget a mosdóba, vagy éppen távozni készülő hozzátartozónkat a halálba. Mindebben a megsegítés nincs ott annyira erősen, mint ahogy mi támaszkodhatunk Isten segítségére, és ígéretére: megsegítelek. Valami felemelő van ebben, valami több, mint amit mi emberek valaha is tudtunk segíteni. De ez így van jól, mindenkinek meg van a maga feladata. A 28. zsoltárban is erről tesznek bizonyságot, hogy „erőm és pajzsom az Úr, benne bízik szívem. Ő megsegített, ezért vidám a szívem…” A Biblia segít nekünk megérteni, hogy mit jelent az életünkben az, amikor Isten megsegít, sőt ígéri is a jövőre vonatkozólag.

Megőrizlek. Nehéz a búcsú, amikor szerettünket temetjük el, és aztán egyre nehezebb az, amikor a féltve őrzött emlékeket és tárgyakat ritkítani, pakolni kell. Nagyon nehezen tud az ember bármit is elengedni, de legfőképpen az életet, amiről azt hitte, hogy ő őrizte. Pedig nem! Akármennyire is saját életünk van itt a földön, őrizője az élet és halál Ura, a mi Istenünk! Mi legfeljebb az emlékek, gondolatok, tárgyak felett lehetünk őrző gazdák. Hagyjuk Istenre elhunyt szeretteink életének őrzését, nekünk nem kell aggódni és félni, hogy ha elfelejtünk valamit, elhomályosul a közöttünk töltött életideje, akkor élete is elmúlik! Mert Isten kezében semmi és senki sem veszhet el, hiszen Ő az Őriző! Emberi feladatunkat Lk 2,51 alapján érthetjük meg leginkább az őrzéssel kapcsolatban. Jézus és családja a jeruzsálemi templomban történt ünneplés után hazaindul. De a 12 éves Jézus ott marad a templomban, szülei pedig

kétségbeesetten keresik. Mikor megtalálták, Jézus azt mondta neki: Nem tudtátok, hogy nekem Atyám házában kell lennem? „Anyja mindezeket a szavakat megőrizte szívében… Ennek az anyának a feladata, a szívben megőrzött jézusi szavak mindannyiunk feladatává váltak. Nincs más teendő: Isten őrzi az életet, mi az ő szavait, és mellette a még szükségeseket őrizzük!

Megajándékozlak. A következő isteni ígéret mély értelmét, és elsősorban keresztyén lényegét Róm 8,32-ben találom meg: „Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogy ne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?” Isten ajándékai hatalmasok, és mindnyájunknak adatik belőle. Sokszor olyanok ezek a csomagok, mint most Mikulás hetében a piros csomagok. Felkiáltó, megállító színű, mert itt több van Szent Miklósnál, méghozzá az az ajándék a több, amit az eredeti „Mikulás” szívében is ott volt, a hit drága kincse. Számtalan ajándék, sokszor kibontatlan holnapi csomag származik ebből a hívő életében. Még nem tudjuk, mit hoz a holnap, de afelől bizonyosak vagyunk, hogy Isten ajándékai közül mind kincs lesz, amit felismerünk és kamatoztatunk magunk számára.

Könyörülök. A menhelyen az utolsó lehetőség annak a szegény állatnak az, ha valaki megkönyörül rajta. Mikor Isten-ember kapcsolatában ugyanerről van szó, nem mindig vagyunk vele tisztában, hogy bűneink miatt mi a könyörületre szoruló szegény jószágok vagyunk, és az utolsó lehetőségünk az örökéletre az ő könyörülete. Isten szemében az egy is nagy szám, és a legdrágább a rászoruló, akiért le kell hajolni. Könyörülő Urunk így hajolt le értünk a kereszt eseményében, mikor Fiát adta értünk, hogy nekünk életünk legyen, és megismerhessük a könyörülök ígéretét. De Lk 16,24-ben egy figyelmeztetés ér el bennünket, hogy vajon tényleg időben felismertük-e, hogy Isten könyörületére szorulunk, vagy még több bennünk az emberi büszkeség? A gazdag ember, aki életében csak magának kedvezett, és másra nem igazán figyelt, könyörületet kér a mennyeiektől, amikor ő a pokol lángjában sínylődik. „Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam, és küldd el Lázárt, hogy ujja hegyét mártsa vízbe, mert igen gyötrődöm e lángban!” De a könyörület ideje már lejárt. Annyiszor küldte Isten követeit ehhez a gazdag emberhez a földön, de nem hallgatott rá. Felhívja ez a történet a figyelmünket arra, hogy a hitnél az idő is fontos, hogy az isteni türelemnek és könyörületnek is van határa? A Jézushoz forduló betegek sokasága is így kiáltott hozzá: Jézus, Dávid Fia könyörülj, rajtam! Őket nem csupán a betegség tanította meg alázatosnak lenni, hanem a hit, amit Jézus is

meglátott bennük. Rajtunk is akkor könyörül Istenünk, amikor a hitnek ereje átjár bennünket, és magunk megyünk oda, hogy könyörögjünk: Irgalmazz, Uram, irgalmazz! Krisztus, kegyelmezz! – amint az óegyházi liturgia szavai is méltatják Urunkat.

Még egy ígéretnek vehető szó hangzik el az ézsaiási sorokban, mégpedig az, hogy a meghallgató, megsegítő, megőrző, megajándékozó és könyörülő Isten vezetni is fogja övéit. Kihívja a sötétségben élőket, az éhezőket, szomjúhozókat, a tévelygőket, és vezeti őket útjain. Mikor az ádventi koszorú első gyertyája, és a templomok előtti betlehemek világítása fénylik előttünk, akkor az is vezet bennünket. A krisztusi fény, akármilyen kicsi legyen is, az egész világot beragyogja. Amint a víz vezeti az áramot, és ráz, úgy a krisztusi fény vezető és megrázó tulajdonságára fel kellene figyelnünk, nekünk keresztyéneknek! Nem természetesen, nem önmagától értetődő, hanem isteni kegyelem az, hogy van krisztusi fény az életünkben, rázzon meg ez a tudat, ez a hit bennünket, hogy megújulva készüljünk a karácsonyra! Tegyünk úgy a jézusi fényt látva, mintha először találkoznánk karácsony ünnepével, mintha először kapnánk meg az élet ajándékát! Ámen.